

[Helga Pedersen.]

spørge den højtærede minister, om ministeren, når de fornødne oplysninger til sin tid er indkommet, vil give offentligheden oplysning om størrelsen af det samlede danske bidrag til flygtningearret.

Socialministeren (Bomholt): Ja, naturligvis. Det er en helt naturlig ting.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Søren Andersen* til socialministeren:

„Mener socialministeren, at det er i overensstemmelse med forsorgslovens paragraf 281 angående hjælp til værnepligtige, at der under denne hjælp også ydes hjælp til betaling af fjernsynslicens?“

Søren Andersen: Når jeg har rettet dette spørgsmål til den højtærede socialminister, er det foranlediget af en meddelelse i Sognerådstidende angående et spørgsmål fra Københavns magistrat til socialministeriet om, hvorvidt der til familier, der i øvrigt oppebærer hjælp i henhold til forsorgslovens § 281, i medfør af denne bestemmelse vil kunne ydes hjælp til betaling af fjernsynslicens under forudsætning af, at apparatet er betalt, eller at afbetalingskontrakten vedrørende købet i øvrigt er overholdt. Ministeriet har svaret, at man kunne tiltræde dette. Jeg mener imidlertid ikke, at forsorgslovens § 281 kan give grundlag for en sådan afgørelse. Jeg vil gerne citere forsorgslovens § 281, som fastlægger området for ydelse af hjælp. Der står:

„Når en værnepligtig forretter militærtjeneste, er det sociale udvalg i vedkommende tidsrum forpligtet til at afhjælpe pågældendes egen og hans families trang. Der vil herunder kunne ydes hjælp til fortsættelse af lejemål af lejlighed eller butik, til afdrag på gæld stiftet til erhvervelse af genstande anskaffet til pågældendes husførelse eller til erhvervsmæssig brug, samt til betaling af underholdsbidrag, der ikke kan udbetales forskudsvis af det offentlige . . .“

Jeg kan ikke se, at betaling af fjernsynslicens kan komme herindunder, navnlig ikke når det tidligere ved cirkulære har været

indskærpet, at det måtte være forudsætningen, at den indkaldte har haft rimelig grund til ikke at vente med at påtage sig de forpligtelser, til hvis opfyldelse han søger hjælp. For førstegangsinkaldte må det vist være rigtigt, at de venter med en så beskostelig erhvervelse, som et fjernsynsapparat er. Vi er dog ikke nået videre, end at kun 27 pct. af danske familier har fået fjernsyn — jeg vil formode på grund af den pris, der endnu er på fjernsynsapparater.

Det stiller også spørgsmålet i perspektiv, at der tidligere har fundet misbrug sted, hvor der er givet hjælp til stærkt luksusbetonede ting: radioapparater, radiogrammofoner og elektriske barbermaskiner og meget andet. Jeg tror ikke, der er nogen, mindst af alt i forsvaret, der er interesseret i, at det kan befrygtes, at der ikke er hold i ordningen på det nævnte område. Derfor mit spørgsmål til den højtærede socialminister.

Socialministeren (Bomholt): Jeg vil gerne indledningsvis fremhæve, at forsorgslovens § 281 bygger på det synspunkt, at et samfund, der som vort opretholder tvungen militærtjeneste, har en naturlig forpligtelse til under indkaldelse at bevare rammerne om den værnepligtiges hidtidige tilværelse og inden for disse rammer i rimeligt omfang at drage omsorg for opretholdelse af en passende levestandard for den værnepligtiges familie. Dette er baggrunden for, at der i værnepligtstilfælde er adgang til at yde en hjælp, der i modsætning til hjælpen i de fleste andre trangtilfælde inden for forsorgsloven må gå ud over det strengt nødvendige til livets opretholdelse. Afgørende for, hvor stor en hjælp og til hvilket formål hjælpen kan ydes i de givne tilfælde, er efter lovordene bl. a., om den værnepligtige har haft rimelig grund til ikke at vente med at påtage sig en forpligtelse eller foretage en anskaffelse til efter aftjeningen af værnepligten.

Hvad angår anskaffelsen af fjernsynsapparater, vil utvivlsomt de fleste reagere imod tanken om, at samfundet her skulle være forpligtet til at optræde som betaler. Man vil hævde, at de værnepligtige kun med rimelighed kan anskaffe et fjernsynsapparat, hvis de lægger deres økonomi